
Alexandru-Eusebiu Ciobanu

număr nopțile
obosite de atâta insomnie
în limanul de gânduri
nici eu nu înțeleg ce e cu mine
în cameră dau de corpul meu
hipnotizat alerg ca un nebun
către luminițele de la capătul tunelului
pe drum oasele mele devin un morman de frunze
mă îngrop singur într-un referat de iluzii
invoc spiritele
căria se naște, trăiește și moare
mâna din mine mă trezește
e ziuă, a trecut noaptea
prea repede
pe foi am înșirat doar goluri sigilate